

ko kołysząc.

Przebiegała przez niego, jakby przez sznur, wzdłuż kręgosłupa, kładła się na wznak z ramionami skrzyżowanymi w klatce piersiowej, wpatrzona w brązowe niebo. Jej twarz była biała jak szybelki ptaków morskich. W zupełnej ciszy, było tylko przytłumione uderzenia fal o żwir i kamienie, szelest osuwającej się ziemi.

